

gratia miracula, que Salvator operatur in hoc ordine Supernaturali, communicant fecunditatem recipientibus illud; ita efficiendo dicit operationem generis, alterum quidem in nobis, per gratiam productionem; alterum vero per nos, faciendo, ut bona opera agamus.

Modus quo Filius Dei tradit se nobis in hoc Sacramento, reddit donum, quod tribuit nobis, pretiosissimum, & amorem suum spectabilissimum. Etenim, quin alias ultra per donationem formulas, que in hominum uero posita sunt, natus est proclarum inventionem tradendam scipium in Cibum: *Care misera est Cibus, (Iohannes 6.)* Nostis nihil magis nostrum esse, quam Cibum, quem sumimus, five illius possessionem spectemus, five utrum inspicimus. Quia manducamus, ea omnino possidimus; hac sunt unum, & idem cum nobis, constitutum partem Substantiae nostra, ingrediuntur in Corpora nostra cum iudeo conditionibus, quibus ceterae partes, ex quibus constamus. Ita eodem iure, quo Dominus efficaciter noluit incepit, adquisimus ab solutum dominium in his Substantiis alienis, cum sunt intra nos: ex tuis confundere, ex quibus alius: Et quod pertinet ad usum naturalis hujus dominii, summas, nos recipi ut cibo, quem sumimus, pro omnibus vita nostra necessitatibus. Hic sepe per totum Corpus distribuit, ut deserviat omnium membrorum officia: se innotescit in Cor, ut ibi calorem fovent, & motum; ascendit in Oculos, ut obutibus nostris optinetur, transit in Organum Vocis, & aliquis conferat Verbo. Non sine his utilibus conditionibus J. C. tradit se hominibus in Altaria Sacramento, & ut omnino fiat corum, & quod post possessionem, & quod ut Cibus illorum.

Eucharistia effundit in nos gaudentiam, & iurisficationem voluntatis. Cum Theologis afferatur possumus, unum ex maxime propriis effectibus Eucharistiae esse effundere in corda recipientium cum necessariis dispositionibus hoc Sacramentum, dalem in quendam, ac interiori letitiam, que aliquam habet cum Calisti beatitudinem similitudinem; (s. Thomas 3. p. 479.) & quo nobis tribuit aliquam Parvissim præstationem; quendam videmus, unum ex effectibus cibi, quo velim, sensibilem esse voluntatem, quin iam de recipimus: *Parvi in dulcedo tua panis Dabo. (P. 57.)* Regius exclamat Propheta. O immortalis fons deliciarum! præparabis Sancti tuis in Calo, torrentem voluntatum; fed effici, ut aliquor gutta in hoc Sacramento fluat servit; five spiritus, Spirituales has consolations procedere ex applicatione J. C. Cordibus nostris, sicut confederare voluntas tua est in applicatione Dapum palato, & lingue illas gustantibus; five confederare, quam facimus, per ultimam noctem de J. C. praesentia nobis tribuamus, secundum S. Laurentium Iustiniani Sententiam; quod modo non ex tua anima, que se senseris dignam efficiat Dei presentia! O uite, Sancti patres, acque Theologi inquit, ut operatio huc esse effundatur in Cibis, & illi munera, & speciebus consolations, que communent Cor, & nonnunquam inde lacrimas elicant.

Confidere possumus, Iesu Christi praesentiam in hoc Sacramento confidere ad productionem gratiarum, & efficiam, ut quae amittere debet sicut essentiam, eamque murare in recessis substantiarum. Dei Filius non igitur datur nobis nisi Panis, & Cibo, neque illam manducamus, nisi ut eum amihilemus. Verum est, Philosophus nolle illud mutari, amihilari; sed verum est recipi illud cessare: ita ut, si Dominus noster non aliam habet Vitam, nisi Sacramentalem sub speciebus Panis, & Vini, hac amihilatio Iesum Christum; nam illud esse, quod habet in Sacramento, pendet a Speciebus continentibus illud; igitur mutatione Specierum destructio est ipsa essentia. Non pauci docent Theologii, Eucharistia Panis Consecrationem esse veram productionem Iesu Christi, quia faceret, ut ille esset, si non esset; digestio igitur & consummatio Specierum efficiens Iesum Christum cessare ne sit, est vera destrutio Iesu Christi, vi cujus, si non esset alibi, proflua esse celaret; ita ut manducatio Iesu Christi per se tendit ad genos aliquod destructionis, & annihilationis.

Quoniammodum Deus quatenus auctor Naturae prospexit conservatione vite naturalis in hominibus debuit etiam, quatenus auctor gracie prospiceret vite sive supernaturale conseruatione. Sed vite naturalis non conservatur, nisi per communem alimoniam, reparantem quidquid quotidie deperit de Corpore Substantia; ergo opus erat communi alimoniam ad reparandum quidquid quotidie deperit de Vita, Virtute, Spiritu, & Vita, quam nobis inspirat gratia. Omne alimentum esse debet conforme, & appositum vita, quam conservat; sicut ergo per vitam naturalen, aliquo corporeum nobis prouisum fuit alimentum corporis, & naturale; opus quoque erat, ut vita spirituali, & Supernaturale alimentum provideatur. Ita est argumentatio Divi Thomae, (contra gentes l. 4. c. 59.) que persuadet, & haec propositio tenet enim illius, qui tribuit esse, illi suppeditare ea, que sunt necessaria ad essentia conseruationem; interest autem Creatura gracie ea suppeditare, que sunt necessaria ad gratia conseruationem. Cum Tridentina Synodus (can. 22. c. 13.) conceptus verbis statuerit, hominem nequaquam posse viribus suis

Paragraphus VI.

suis conservare divinam hanc gratiam, & subsistere in via Dei, neque perseverare in Justitia usque ad finem, sine peculiari ope, & auxilio Dei, qui convenientibus mediis revelare potest, qui cecidit, & confirmare, qui stat; hoc nullam partitum difficultatem. Sed cum hoc anime subdium, hoc vita Spiritualis, & Supernaturale alimentum esse debet idem Iesu Christus in Eucharistia Sacramento, dicere sat est, illius ipsum hoc affirmare, cum loquens de Carne, & Sanguine suis dixit: *Nisi manducaveritis Cibum Filiu hominis, & bibitoris eius Sanguinem, non habebitis Vitam in vobis. (Iohannes 6.)* Ego tu Panis Vivus, qui dat Vitam: volunt ille reddere vitam nostram Spirituali pendente a Cruce, & a Sanguine suo. Profecto aquum erat illius Bonitatis, ut aletet sua Carne, & Sanguine Vitam, quam ipse producerat per hanc Carne mortuentem, & per Sanguinem suum de Cruce effusum ut cum per Corporis sui mortificationem, & Sanguinis effusione, nobis promeritus fuisset gratiam, illam servaret per communicationem sui Corporis, Sanguinisque; præterquam quod aquum videbarit etiam, ut aliud amplius faceret pro nobis eo, quod minime fecerat pro iustis legis antiquis, quibus non debeat, nisi figuris hujus Mysterii.

Patrum omnium, atque Theologorum, unanimis est sententia: divinum hoc Sacramentum hominibus datum suis, tamquam pignus futura gloria, quemadmodum canit Ecclesia; sed quod cruditas quidam Theologos animadvertisit, peculiari meretur considerationem; quia non inventur in pignoribus communibus; scilicet; unum, & idem domum simum esse & pignus ejus rei, quam pollicetur, & rem ipsam, quia promissa est; sed quemadmodum Dei Filius novit inventre medium faciendi ex hoc Sacramento signum continens rem significatam ad fidem nostram exercitationem, similiiter ad excitandam spem nostram, dat pro pignore boni promissum, idem Bonus promissum; neque enim in beata extiritate aliud quidquam possidebimus, sed solum possidimus illud ipsum alio modo. Objectum, quod possidemus in terra, & in Celo, unum, & idem est; sed diverso modo oblatum; hic quidem sub integrum, & speciebus Panis, ibi vera palam, & tale, quale est in similipto.

PARAGRAPHUS VI.

Dolab: ex Asceticis libris, nuperisque Concionatoribus locis huius argumenti.

Principum Filiu Dei in adorabili hoc Mysterio confluum fuit antequam moreretur, tribuere liberum volatum infinitum motibus amoris sui erga homines, communicando nobis maximum illud bonum, quod ab eo recipere valeamus; quandoque secundum fecundum aliquorum Sanctorum Patrum Sermonem, Eucharistia est continuatio, extensio, & fructus Mysterii Incarnationis fuit; Primum vita Iesu, saeque Mortis, & earum rerum omnium, quae fecit pro nobis, generatim inclusum est in Sacramentis, quae ille instituit, & ex quibus fecit totidem rivulos gratiae fuit, per quos illam effundenter in Animas nostras; sed Eucharistia Sacramentum non contineat solum gratiam; contineat etiam Auctorem, & fontem ejusdem. Alia Sacramenta sunt media, quae adducunt ad Deum; hoc vero, ut ita dicam, finis est; quoniam complectitur Deum hominem; & alia non sunt, nisi ad producendum sanctitatem, que ab duxit ad spacio quendam ad Eucharistiam. Liber, cui titulus: *Vetus Spiritus, & sanctus usus sollemnum festinatum per annum.*

Nescio quam illecebrum Mundi Salvator inventus in hominibus; sed nunquam teffatus est ardenter defiderium per illo, permanendi cum ipsis. Contumelie, quibus affluit illum, quin ardorem hunc immovere, magis magisque amorem hunc inflammaret; quandoque invenit adorabile Sacramentum Eucharisticum, pridie quam patet, cujus crudelis cogitatio illum in anteclausum torquet, & tunc cum imaginatio sua representabat illi cruentam, atque acerbissimum hypotropum apparatus tortus suppliciorum suorum; tamen quasi hac omnia illum ne tergiversat quidem, & quasi nullum ipse partem habulit in tormentis adeo horribilis, cogitat solum, quomodo satisfaciat effectui, quo prosequitur homines, & eo tempore, quo amictus magis arcta relaxantur, & ardentissimi interpellunt affectus, & natura mortis metu exanimata feste totam colligunt, & amor Salvatoris morte fortior ipsa querit nova cum nobis flature foderat, & exequi mirabilia sua Bonitatis conflua, per aperiſſima, ac nitidissima monumenta, que proferre posset, qualia sunt dare nobis suum Corpus, & Sanguinem in Sacramento, quod fieret Cibus animalium nostrarum, atque ita permaneret in nobis, usque ad seculorum conseruationem. *Auctor sermonum in omnia arguments Ethica Christiana serm. pro fer. v. in Canis Domini.*

Copinus & prodicia quibus Dei

Si nobis judicium ferendum est de proclivitate, quam omnia habent entia, per vim, aique conatus, quos exeat: *Sufficiant mors, tamquam nihil amere; (Psal. 38.)* Se

Dei Filii factus fit homo, quamquam a S. Bernardo appellatur *Verbum abbreviatum*, habebat tamen magnitudinem proportionem statui, quem sumpnerat; non fensis in infantis exitit; se temporis accommodavit, atque attributus homini propriis: sed in hac Sacramento, quamvis omnes Corporis lui parti non sint inter se confusa, tamen confusa sunt, quoad locum; quod efficit, ut illud, neque visible sit, neque palpabile, & careat illis omnibus, quae decent Corpus, ita ut hoc in statu dicere valat: *Sufficiant mors, tamquam nihil amere;* (Psal. 38.) Se

miracula fecit illi, vel, ut statueret, vel, ut Christianorum fidem confirmaret; sed operatus est in hoc Sacramento prodigia, ut exerceret fidem iam institutam, robaramque. Quamobrem operatus illa cum folgore, & coram universo Mondo: produxit cum populo curationem infirmorum, resurrectionem mortuorum, ut hominum ratione persuaderet, eosque credere coazat. Quam divinitatem; sed in hoc Sacramento abcondit miracula; quia illa nobis proponebat, tamquam objecta fidei nostra: haec non sunt argumenta, ut nobis credere persuaderet, sed veritas, quam ipsi jam credimus. *Binos in 1. edicta form.*

Dei Filius Primus motus vita Angelorum rebellium, & hominum de humilia: impiorum fuit ascendere; sed primus impetus vite Dei: in hoc My. ubi egredius est extra seipsum, fuit descendere. *Angelus* vix efficiunt a manibus divinis receperat, cum volvitur seculo ad illius thronum attollere: *Aleandom, & filios suos Altissimum.* Homo vero vix & limo terra, ex quo efficiens fuerat, exiit, cum concepit similes sensus superbi; & oblitus nihil iui, gloriam Domini sui sibi comparare adiunxit: *Eritis filii Dil.* (*Gens. 3. 1.*) sed, ut insanam hanc confrigeret superbiam eum Verbum, descendit ad intenditum cum humana natura formans servit, & feme humiliavit paulo minus ab Angelis. Eadem ex causa, & iuxta idem constitutum, cum novam accepisset vitam in Sanctissimo Sacramento, voluit illuc eundem appingere chariter; non aescindit ab Altare, nisi ut defecatur; non vivit, nisi ut se humiliet; haec sunt duae diversae functiones; dicere possumus, humilationem ejus esse propriam vitam ejus. *In 2. form.*

Inauditus non erit, quod Deus in statu magnitudinem suum hoc rum petat, ubi concilii hominum obsequia: fed videbitur Iesum Christum diversa ratione semper humiliare, ut humiliari, nonrum promereatur, & convertere humiliations suas in obsequia: etiam adoracionem nostrarum, & Canticis obsequiorum nostrorum, hac est admirabilis Sapientia sua adventio. Sed hoc eximie nulli ostendit potentiam, quandoquidem suum constituit potestatem, ac dominacionem per ea, quia plane illi videbantur obfusura. Hinc Terullianus cum regem novum appellat, & qui novos inventit gloriae fontes, ac nova fuz elevationis admicula: Quorum istud? quia adepto est imperium suum per Crucis ignominiam. Sed quod adeo gloriose cepit in Graec, hoc perferit quotidie in Altari, in hac abcondita vita, quam ibi duci. Adhibet humiliations suas, ut nostra exigat obsequia, & ut loquitur S. Augustinus, (*in P. 33.*) ut commentent nobis in hoc statu Corpus, & Sanguinem: unde commentator Corpus, & Sanguinem fuzum? de humiliatis suis: nesciunt est humiles, non manducant, nec bibuntur. Mirum! donec Iesu Christi Corpus, vel sanguinem apparuit, scipium commendavit vi sermonum suorum, & luce miraculorum; hodie vero in Gallo commendabiles est in oculis beatorum, tum per gloriam, quam habet, cum per illam, quam tribuit; sed sub intergumentis Sacramenti, in quo omnes abscondit prærogativa sua, commendat Corpus, & Sanguinem suum fidei Christianorum, præcipue per humilitatem, quam ibi exercet, & que ibi sola ferme eniescit. *Idem.*

Divina Majestas talem in hoc Mysterio patitur Ecclipsium, Sacramentum ut omnia sit tenebra: ex parte rationis, ut subiecti mentis obediencia circa fidem, ut loquitur Sanctus Paulus: in scripturam redigentes omnium intelligentiam in obsequio fidei. *Ita debet* (*2. ad Cor. 10.*) Fator equidam hanc casam captivitatem, quia fidei Christianorum, subiectum Sapientiae aequa, sed audacem ac simplices; Doctor aequa, ac indoctos; nobiles & plebejores; Sed fides confundit conditions, quibus homines distinguuntur, ut omnes illos suo subiectum imperio: fides non querit, vel Sapientes, vel nobiles, vel prophetas, vel doctores, sed vult animos dociles, & illis auctor libertatem ratio faciandi, ut eos credere cogat. Sed si humana ratio captivanda est sub iugo fidei, ne erramus in Mysteriis nostris; hoc postillum in Eucharistia praestandum est, quia hoc fidei Mysterium adeo elatum est, ut mens humana eo non valeat pervenire. Accidit Spiritui nostro in hoc Mysterio, quod ille Ioseph, qui eductus est terra patria, & in Aegyptum adductus, *linguan, quam non uerat, audiri.* (*P. 30.*) Similiter hujus Mysterii fides captivat rationem; haec illam extrudit de finibus sensuum naturalium, ut in supernaturali Religionis lumina ingrediatur. Ibi Christianus audit linguan, quam non uerat. Audire confundat mutationem substantiam, initium sumere ab accidentibus, quae essentiam subiectum; sed hoc in loco deficit, post Verba consecrationis, substantiam Panis, quae fulerum est accidentium, destruit; sumulque Corpus Iesu Christi in eum loco produxit; interim accidentibus permanentibus fecisti a subiecto, cui inherebant. Ratio doctri Corpori esse debere omnes dimensiones suas; hic non videtur proprietas inter extentiones Corporis gloriosi Filii Dei, & hispani exiguam; Corporis perfecti, cuius omnes diversae partes redactae sunt ad punctum, in quo sunt sineuula confusione. Spiritus noster nequit concipere, Corpus esse posse simul plurius in locis; hic sermo ante nobis erat ignotus, sed docebat fides, Corpus Salvatoris nequaquam coactum esse

in circumferentia Aræ unius, sed illa re ipsa inventa in omnibus Altaribus, ubi est a Sacerdotibus consecratum: tamen nomen, quæ tegitur, ita est denfant, ut rationis lumina illam nequeant penetrare; & cum hoc doceat fides, sermonem hunc non audeat hereticus, sed post revelationem a fidei intelligatur. *Linguan, quam non uerat, usque ad* *deu.* Pater Garnier ex Sancti Augustini familia.

Moses offendere volens Populo Israel qua felicitate fruatur electus in Populum Dei, dicebat illis, nullam esse nos reci- gmentem, quantumvis illustrem, quæ Deus haberet, qui sepe nos recipiat in illa familiariter communicaverint, sicut Deus noster Filius Dei.

Felicitas in gaudiu de sonibus Salvatoris. Grata non est procul quærenda, neque emenda magnis sumptibus, quæmodum plenarumque sunt preiostis subtilissimi fucci expediti ad corporis valetudinem. Accedere vanum oportet ad Aras nostras cum sanctis dispositionibus. Si maria essent tradicendas, & postrē maris plaga audeunda, ut fieremus participes pretiosi Sanguinis Domini; hæc itineria vobis essent aggredienda. *Filius Dei* in singula momenta vobis hanc gratiam praefat: vos autem ne pedem quidem proferre vultis ad illam recipiendum? Hæc grata quærit vos, vos autem fugitis illam. *S. Augustinus animadvertis*, cum Deus de venis filios miraculofam elicuisse aquam, hanc aquam, secundi miraculi vi, fecerunt filii populum, prout in defertum progrediebatur. Quoniam autem erat hæc petra, nisi Iesu Christus: *Petrus autem erat illa Christus.* (*1. ad Cor. 10.*) Ex hac petra efficiens fonte aqua viva, quæ subsequitur Christianos in Mundi huic deferto, ut bibant, & non sitiatis; ut illis mores prorsus sanctos inspicias? *Idem.*

Substantiarum mutatione nobis stuporem imminicere non debet in hoc admirabile Sacramento; facile intelligimus, Deum posse omnia, sed difficile comprehendere possumus, quomodo

ad

Etiam

in

Eucharistia

et

redassum esse qualiter in nihilum, & si infinita requiri potest, ut creatura clucatur ex nihilo, non minor requiritur, ut in nihilum redigatur. Ita utrumque Dei unius proprium est, qui primum quidem voluit illucere in Mundi Creatione, alterum vero in hoc adorabili Mysterio, per vim, quam in seipsum exercuit. Prerogatum quod ille factus homo, quamquam infinita se humiliaverit, tamen fons initum cum nobili Creatura, que ipsum cognoscere, & amare poterat, & pro qua non designatus fuerat creare Calum, & terram; sed in hoc Sacramento, ad quam humilioris non redigere se, unicus est cum infirmis accidentibus, que magis contemptibilis sunt omnium entium, que sunt tantum pro substantiis, quibus naturaliter subjecta sunt, & quas Terullianus mendicitates Creaturae vocat? Ipsam egreditur, & paupertatem, que Creatura induit sicut? Quanta fuit divini hominis humiliatio, Auditores lectissimi? Idem.

Magis humiliatus dicit potest, illum vere Deum absconditum: *vnde rues in hoc statu Dous absconditus;* (Isaia 47.) Deus erat humiliatus in statu bculo Bethelemiticu; erat Deus exanimus fui infirmatus a homini, dum visceret; Deus erat annihiliatus inter Crucis ignominias; denique in tumulo, Deus erat mortuus, atque sepultus, sed in omnibus hisce statibus, Pater suis illum semper glorificavit. Adoratus fui a Regibus in Presepi; infinita miracula illustrarunt gloriavim ipsius; in Morte eius, Sol Ecclipsi laboravit, & terra contremuit; de Sepulcro triumphans emerit; sed in adorabili Eucharistia Deus est absconditus, humiliatus, exanimatus, sine ullo glorio fulgore; humiliatus intrinsecus, quotamib; omnes divine perfectiones latentes, humiliatus, & quadammodo exanimatus extrinsecus, quoniam Corpus hoc adorabile est in statu, quo nullus fagi potest humilius. Quoniam conatus potest fuisse; sed simul quoniam fui amor excessus, accedere adeo prope ad nihilum, ut ad nos propius accedit? Sed quo magis ille humiliatus, eo magis amor nostre debet affliger, ut illum super cetera diligit. Idem.

Videmus Dei Filium profusa alio uti modo, ut seipsum tradat hominem in hoc Sacramento, quam fecerit in incarnationis Mysterio. In eo fecit, ut Mundus integris sensibus eum conciperet, & praeholaret; hic testator defideria sua, quibus cupit, & teles dare festinat: ibi vix audiit Vota, & preces Patriarcharum, & Prophetarum legis antiquae; *utinam disrumpere Calos;* & ipse vesties: (Isaia 64.) hic palam ostendit vota sua, & defideria: *Desiderio debet rati:* (Luc. 22.) ibi non videt, nisi preces ad Calum flecentem; hic ipse homines urget, ut ab his recipiat: ubi vocatur desideratus gentium, & expeditio Israel: hic vero ipse expectat, ipse cupit, ipse hic praecepit semper est, ut seipsum largitur. Quam ob causam, quem ita varie affecto modo operatur, vel potius, cur ita varie affectum; autem affectum, vel potius, cur ita varie affectum est Cor illius? Car uergi uolebat ab illis, & cur ille ipse hos ueget? Cur in primo casu expectari jubebat, & festinare cupiebat in altero? nisi quod amor impatiens est mora, & reliqui motus animae cum sint tranquilliores, amor ille subtiliter non potuit dilectionem, aut moram. Igitur desiderium, festinatio, & impatiens exprimunt ardorem amoris, quo flagrat Cor Salvatoris, cupiens seipsum tradare nobis. Idem.

Si minera fuit ferro Cordis, ut utrum quidam ajebat, refecit: si nihil vere, & melius indicat amorem, quo prosequimur aliquem; Salvator poterat ne melius persuaderet nos erga homines, non illi eam sibi concivit; sed fit nobis illi, & eo modo, quo illi aliud largitur, & cum S. Augustino affectum possum, quamvis ejus potentia sit infinita, ipsam tamen non posse dare nobis quidquam maius, aut copiosius. Quoniam cogitamus modum, quo seipsum tribuit, & circumstantias, in quibus nobis hoc donum tribuit; quod habuerat potest probatus, aut certius amoris sui monumentum? Namque te nobis dat realiter, & effectiva, ut fit nostrum bonum proprium, & ut in nobilissimis permaneat, quia in re donum hoc a ceteris differt, & seipsum modo, quo fieri potest absolutissimo; videbatur, tamquam in Cibum. Dat le jure testamenti, qui est postremus actus sue voluntatis, & maximus, quem ipse ille fecerit propter amorem nostrum, Dixi, illum ipsum, nam, quamvis uitro se obtulerit morti, non illi eam sibi concivit; sed fit nobis conferre voluit manus, quod totum esset suum, & cujus nemo alias particeps esset. Temporalia bona illi quidem debebantur, sed contemplaverat ea; bona Spiritualia erant, praejudicio, opes magna, sed illa erant communis ipsi cum aliis duabus Personis adorabilis Trinitatis. Non habebat fons, nisi Corpus, & sanguinem suum, quae nobis legare posset iure testamenti; & hac ea sunt, quae nobis largitur. Utique largitur nobis Corpus idem, quod venientia macta in fini Virginis, quod genuit sub pectora dolorum Iourum, & quod in Cruce expravit. Idem Corpus, quod semper adhuc Divinitati; Corpus, iterum dico, quod tot, & tam profundis plagis, propter amorem nostrum lauacatum fuit. O testamentum signatum Sangu-

Hominum
ingrediendo
ad stratum
bunianum
excellum.

Idem sequi-
tur argu-
mentum.

Feliciter

Christianorum
habitu-
tum J. C.
praecep-
ti in Aliae-

Licet nobis:
in singulis
horas, arque
momenta prae-
to, Domine;
ut mihi tera operem, & me aliquo recenti cumulus bene-
ficio: tantum abest me tibi crebris populatibus nego-
tium facere; quo sapius petam, eo facilius aequar.

Tibi gratificor,

cum tibi occasione probo,

larginatae

tus effundentur: dicere audeo; videtur tu nos fecisse tot

calamitibus obnoxios, ut inde nos educere oblecteris;

videtur nobis distribuere paullatim beneficia tua, ut diu-

tius perfurari volupate de nobis bene merendi; ut enim

vera, tibi magis dare placet, quam mihi petere, arque

recipere; igitur, quae meum tibi vota nuncupans, ea

michi fidenter nuncupanda sunt, quia tumeipse me invi-

tas, & urges. Idem.

Mirum est

Corpus no-

stri non af-

ficii mi-

hius quoque eti-

ad infirmum

Creaturam,

admirabilis

operator

operatoris,

ris, erga nos, sive testimonia? Nonne, exclamare debemus cum quadam S. Abbatu: O Dom, si fas est dicere, predigam sibi pro dei servis? (Guericus Abbas.) homini, ingquam, qui adeo frigidus est & languens in amore suo; hominis ingratis, tantoque beneficio indigui! Idem.

Quam libe-
ralis Dei filius
in hoc Myste-
rio.

Primus amoris effectus est, dare. Nihil dare est, non amare; dare parum, est parum amare, dare multum, est amare multum, dare totum, est utique ad excessum amare. Leges amicitiae perfecte in hoc amoris Mysterio adimplente sunt, ubi Deus dicit quidquid dare potest, & ibi homo recipit quidquid potest recipere; sed eo modo, quo nos perfecti possidere possumus, quia dat se nobis in Cibum, qui efficit, ut nobis fiat proprium, quod nobis est alimento. Ita ut in natura nequeat inventari unio magis infundibilis, idemque magis legitimus, & absolutus: cum datum in Cibum, datur in unum unum, S. Thomas (Opus. 15.) sit, unionem validiorum unione membrorum, quorum multa separari possunt a capite, quia compotum pereat; magis intimam, quam ramorum cum stipite, qui possunt inde amputari; sed ubi alimentum converterit est in propria substantiam, ab illa non potest amplius separari. Latius alibi immoratus sumus in hac sententia, neque de cedem plura dicimus. Item paulo mutatus.

Humi-
litas.
Fili
Dei
in
hoc
Myste-
rio.

S. Paulus Apollonius arbitratu est, se non posse melius significare humiliations Fili Dei, in sua Incarnatione My-
sterium. (Ad Philipp. 2.) Tamen ambigui nequit quo minus multo ma-
gis scipimus exanimaverit in Eucharistia; & profecto, si in Incarnatione cefas potuit Deus videri, in Eucharistia cef-
sat homo videri, si in priori Mysterio induit formam servi, (Ita.) in altero induit figuram Panis; si in illa se homi-
nibus aqualem praebet, in hoc se infra homines demittit,
factus cibus eorum; in Incarnatione, quamvis divinitas ejus
laecat, & ab ipsa humanitate abforbeat; non tamen cef-
sat, qui cognoscitur ex prodigiis: ita ut in Paesone, (Luc.
22.) cum venit hora inimicorum suorum, & potefas te-
nebrarum, videlicet in ipso momento, quo Iesus Christus
vitis est traditus rabiei Judorum, Centurio, & qui custo-
diebant illum, verus Duci Filium esse cognoverunt. (Matth.
24.) Sed in Eucharistia divinitas aequaliter ad humana-
taent; & in statu mortis, ut docet Theologia, non solam
quidam species Panis, & Vini separate sunt, ad innundandam
separationem Corporis a Sanguine, verum etiam quia nul-
lum tribut vita signum. Verbo: Donec vixit in Mundo,
non nisi Patris sui voluntate paruit, & in Eucharistia pro-
ducitur per actum obedientiae, quam praestat Sacerdotis imperio: Obediens Domine uocem hominis. (Johes 10.) Hic ergo exclaimare possumus majori cum admiratione, quam Sa-
lomon, ubi perficit superbam illud, atque magnificum
Templi Jerusalymitanum adsiduum: Ergo credibile est, ne ba-
buerit Deus cum hominibus super terram? (2. Paral. 6.) tamen
divinum illius verbum, & Ecclesia, quia illius est fidelis
interpres, nos docet, ipsum vere absconditum esse sub spe-
ciebus Panis, & Vini. Abbas de Monmoriu serm. in Evang.
Dom. 2. post Pentecosten.

Principi-
ales Do-
mini in
hoc Sacra-
mento ve-
niens.

In Eucharistico Sacramento Dominus venit in nos tam-
quam agnus deuarior, qui emundat quidquid immundum est,
& absumit in nobis quidquid carnem caput: manus in nobis,
& nos in illo, (Iohannes 6.) & coniungens se cum hominiis infor-
mitate, illi Dei virtutem communicat. Hoc Sacramentum,

Sanctus Bernardus ait, operatur in nobis duae effectus: mi-
nit fons tentationis levissimum & prohibet, ne ve-
hememtum cor nostrum supereret. Concupiscentiam in-
firmat, & retundit vim nostrarum cupiditatum; antido-
tum est contra mortale peccatum, & remedium contra ve-
nia. Virtutis hujus Sacramenti Pates acceptam retulere

Impetreritam firmatam, quam Martyres inter crucis praeferebant. Nobismet facimus, Sanctus Cyprinus ait, (Epis. 143.) ex Corpore Iesu Christi propagulamus, & victoria conflamus arma pro illis, quos tueri cupimus ad-
versus natus inimicorum suorum. Ita Sanctus Chrysostomus afferit, nos credere debet de Mensa Domini factos terribiles demonis; ignem, flammamque evomentes, tamquam leones; quem enim effectum non debet producere in nobis Iesus Christus animabus nostris conjunctus? unde ce-
quitur, si adeo infirmi fuermus, ut prima tentatione ce-
damus, hoc proculdubio profici, vel quia nostra am-
divinum hoc Sacramentum accedere, vel quia indigne ad illud accedimus. Idem.

Cum fidei lumen aperuerit nobis Deum in Altaris Sa-
cramento latenter, qua erit reverentia nostra, cum san-
dem Dei Filii terror correpti procumbemus, tamquam seniores Apo-
liani late reprobemus, tamquam seniorum apolo-
calypsis, ad thronum Agni; & cum illis clamabimus: di-
gas es Domine Deus noster accipe gloriam, & honorum, & po-
pot illum testam: (Apos. 4.) vel repleti eadem fide, & humiliata,
reverentia qua Centurio, dicimus: Domine non sum dignus, ut intrer-
eas in meum, sed die nro, & sanabis anima mea. (Matth.
8.) Hec est fides, & reverentia, quam habere debemus pro
Deo abscondito, humiliato, exanimato; sed cum prae-
fuit us recipimus illum, tunc non postumus sati testari
amorem nostrum, & gratitudinem, quanto promovit, Sau-

lus Bernardus (serm. de Epiph.) ait, tanto mibi carior. Ille dedit fei totum mihi in hoc Mysterio, se totum consecra-
vit usibus meis, ego debeo conferare illi memoriae me-
recordationem, cogitationes intellectus mei, anima mea
facultates, affectus voluntatis mea, motus cordis mei, hu-
militates, & prostrationes corporis mei enim, ut idem
Pater ait, quantumvis creatura sit iniuste Deo suo infe-
rior, & minime posset dignas referre gratias, quas meretur;
tamen ex quo offert illi amorem, & gratitudinem, quam
potest, nihil debet, cum datu quidquid dari potest. Idem.

Cum Salvator venit in Mundum, venit, ut ibi suffici-
ret opprobria, & humiliations, & Iudiciu illum cricen-
tis adimplerent divina sua Voluntas confisa: fed in
Eucharistia vult recipere obsequia nostra, & nostras adora-
tiones. Passionum suarum tempus excessit; & jubet nos, nos
per vivum fidem, sincerumque amorem reparare crimen
Iudorum, qui ilium non cognoverunt, & oderunt, cum
clementia cum eodem contempn, quo exceperunt illum
vitz mortalitatem suam tempore, hoc est illi Iudas ipsi nocen-
tis, ita, quamquam debeamus illi amorem, reveren-
tiam & cultum nostrum, ob alias sexcentas causas, expe-
rat illi a nobis haec officia ad reparandas consumuelias,
injurias, & humiliations omnes, quas propter amorem
nostrum testatus est; hoc enim medio illi gratiam animum
nostrum testatus est.

S. Paulus Apollonius arbitratu est, se non posse melius
significare humiliations Fili Dei, in sua Incarnatione My-
sterium. (Ad Philippi. 2.)

Tamen ambigui nequit quo minus multo ma-
gis scipimus exanimaverit in Eucharistia; & profecto, si in Incarnatione cefas potuit Deus videri, in Eucharistia cef-
sat homo videri, si in priori Mysterio induit formam servi, (Ita.) in altero induit figuram Panis; si in illa se homi-
nibus aqualem praebet, in hoc se infra homines demittit,
factus cibus eorum; in Incarnatione, quamvis divinitas ejus
laecat, & ab ipsa humanitate abforbeat; non tamen cef-
sat, qui cognoscitur ex prodigiis: ita ut in Paesone, (Luc.
22.) cum venit hora inimicorum suorum, & potefas te-
nebrarum, videlicet in ipso momento, quo Iesus Christus
vitis est traditus rabiei Judorum, Centurio, & qui custo-
diebant illum, verus Duci Filium esse cognoverunt. (Matth.
24.) Sed in Eucharistia divinitas aequaliter ad humana-
taent; & in statu mortis, ut docet Theologia, non solam
quidam species Panis, & Vini separate sunt, ad innundandam
separationem Corporis a Sanguine, verum etiam quia nul-
lum tribut vita signum. Verbo: Donec vixit in Mundo,
non nisi Patris sui voluntate paruit, & in Eucharistia pro-
ducitur per actum obedientiae, quam prae-
statio Sacerdotis ad pedes Altarium, ubi Iesu Christus
fusus obediens Sacerdotis verbo, manet sub Speciebus, do-
nere substatut; ut doceat Christianum hanc obedientiam
legibus Dei, & perfectam submissionem praeceptis suis eo
in statu, in quo Deus illum constituit. Caritas, qua com-
plexitur homines in Eucharistia, tradens se fidibus in
Cibum, efficere debet nos misericordes in pauperes, ut pro-
ducta substantia nostra auxiliem illis: humilitas, qua
exercet in hoc statu exanimatio inspirans cognitio-
ne nihili nostri coram Deo, & est exprobatio gravis
vanitatum, atque pomparum Mundi; mansuetudo, &
patientia ejus in hoc Sacramento, ubi substatut nos solum
blasphemiam Iudorum, & hereticorum, verum etiam
Christianorum nequam patricie, est secreta damnatio mol-
litie nostra, que levissimum contemptus, minimaque in-
jurias pati non potest. Denique, cum in hoc statu abcon-
ditio a rebus omnibus sit avulsa, & nulli inherecat rei,
sensim, & sine sensu inspirare debet cordibus nostris ab-
sentiencia, haec generalia a Mondo, ut althareamus Deo,
qui vertex est Evangelica perfectionis. Heu! cuinam cora-
da nostra adherere posset, nisi illi, qui, ut ita dicam,
adheret Altaribus nostris, ut nobis ostendat amorem suum
erga nos? Haec sunt sensibles impunctiones, quas divina pra-
fencia absconde facit in cordibus nostris; sed anima for-
mula vero Christiana se dignas praebent his gratias per affi-
diuntiam, quia Dei Filius in hoc Sacramento deferuntur.
Sermo Manuscriptus Patris Garnier.

Amer Sal-
varioris in
hoc Myte-
rio libera-
lis erga
nos, qui
bus te tota-
rebitur.

Torrens aternarum volupiarum inebriantum in Celos be-
atos, replet Cor iustorum super terram in divino hoc Sa-
cramento, suavitate, & ineffabilis consolacione: tamen si
Dei Filius reddit fe coribus nostris sensibili per inter-
iore Spiritus, gratiaque sua uectionem, haec tamen un-
dus natus inimicorum suorum. Ita Sanctus Chrysostomus afferit, nos cognoscitur ab omnibus, sed sentiendam se pra-
bet tanum animabus, que magnam habent hujus Mysterii
fidei, & ardenter amorem erga eum, quibus latet. His
gundus est per fidem, & caritatem, ut illius tentan-
tur delicia: ad amandum, S. Augustinus ait, ad desiderandum,
ad sicutus quid ait; talis enim anima amans
Iesum Christum, illum cluens, & sicuties, atque desiderans
frui dilecta sua, sentit suavitatem interioris ejusdem
praeferit; sed si loquitur cum animabus frigidis, langue-
ntibus, immersis in corporis sensibus, ha quidem non gu-
stant hoc Maestra spirituale, nihil intelligent de his inef-
fabilibus deliciis, que inveniendae sunt in divini hujus Sa-
cramentum communione. Ceterum, ne putes personas illas,
qua valde luminibus polent, magis harum sensibilium un-
ionum affecta gratia, sed plenaria illae afficiuntur, que
magis simplices, & rudes sunt, si fideles fuerint, & omnino
a Mondo divulta. Ex manuscripto Serm. sivefam. P. Garnier.

Pro nobis Dei Filius descendit in Aras hoitras, & nos nro
eudem vtere negligimus; preletant illius, tamquam
nobis Adam fugimus, & perhorretemus, vel si prodimus
coram illo, hoc sine ullo Religionis sensu facimus. Ah!
ha per-

dies, nrae-
que, manu-
in tra.

hx personz otiosa, & propriez otiosatis perturbata, hi mun-
dani, qui trium horarum spatio transiunt in spectaculis,
& vita sua diu in ale, & ludo, & qui perquam
raro, & summo affecti fastidio ad Altarium pedes acci-
dunt, sentiunt bonum nostrum, qui habemus Deum no-
bis in hoc Mysterio praefentem? qui vident hanc reporem,
& hoc frigus erga Eucharistiam, judicare possunt nos cre-
dere ea, qua credere proficiunt de hoc adorabili Sacra-
mento, quod nunquam fere adoramus? Proteclo creditur
ne praesentia Dei in divino hoc Mysterio latens? Num
quid Sanctus terror nos ciet, tangit, commovet? ubi de-
votio est, & mentis collectio, telles desiderii nostri? ubi
festinatio, quae de praeferita ipsius perficieunt teatam? Num
quid pari ardore properamus illuc, ubi Deus est pra-
fens, & quo praeferita, & felicitas cum eo colloquendo?
omnes homines debet esse attrahere, quo pergitus in cor-
tus profanos, quos affidit obire gaudemus? nequamquam.
Cohibere me nequo, quin conquerar de repte fidelium,
per sanctos hos dies devotus cultu, & veneratione adora-
bilis hujus Mysterii! via Sion Iugur, as quod non fit quiri-
at in divino hoc Sacramentum. (Thren. 1.) Altaria nostra deferta sunt,
desolata sunt, donec theatra, & folatiis dedita loca porta-
re plura replens &c.

Deus, qui omnes scrutatur inventiones, amorem nostrum
ibi conciliandi, adjicere voluit ceteris qualitatibus suis,
qua ipsum praeferat, ut, nra nobis tradere in Eucharistia. Unus
ille, qui operatus est ea, potest illa intelligere. David ap-
pellat divinum hoc alimentum, compendium miraculorum
Domini; S. Thomas, Miraculorum omnium maximum; &
Sanctus Augustinus, ternarium Omnipotentia Dei. Evan-
gelista antequam verba facere inciperet de hujus Sacramen-
ti institutione, meminit supremae potentie, quam Filius suo
dedit Pater, innuens illum hac indiguisse, ut hoc institue-
ret Sacramentum. Proteclo Dei Omnipotentia potuisse magis
elucescere, quam efficiendo, ut Corpus idem effit simili-
tudine, ut possimus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joannem.) Re-
ciprocum intercedit commercium homines inter & Deum,
realis, qui ibi recipimus Corpus tui, Sanguinis, Hu-
manitatis, tuque Divinitatis, totu noferes. Nos voca-
re possimus te Deum, & Dominum nostrum, sed etiam
intuiri te possumus tamquam bonum, & hereditatem no-
stram: illi, ipso possidente, sunt hereditas ipsius, & illi vi-
suum fit hereditas ipsorum; (Angeli. 2. in Joann

se præstributum promissione sua, quibus nobis gloriam suam
pellentur. Profecto certi fumus boni, quod nobis promi-
titur, cum nobis præbentur Arisæ, que ejusdem, vel ma-
joris sunt pretii, ad id, quod nobis promittuntur; quia te-
nere præfata fidem ille, qui Arisam tribuit. Ita Para-
disi pulchritudo, vel splendor coronarum, quas nobis Dei
Filius promittit, ne perfringant oculos nostros, neque redi-
candat incredibilis Dei promissio, propter eorum magni-
tudinem, & utilitatem, in cuius expectationem nos eri-
gunt. Arisæ, quas nobis dat in Sacramento Altaris aquæ,
aut pluris sunt eo, quod nobis exhibetur, vel quod expe-
ctamus. Dicere possumus esse utroque pretii æquitatem,
quoniam in Sacramento possidimus obiectum idem, quod
beatorum felicitatem, & gloriam constituit. *Birost, ferm.
s. de Obstat.*

Hec est sententia Patrum, atque Theologorum, qui in-
nituntur promissione Salvatoris; unum ex potissimum causis
Resurrectionis Corporum Christianorum, futuram hujus Sa-
cramentorum, illiusq[ue]m, aliquid vera Crucis fructum,
aliqua corona Domini nostri Spina, vel aliud aliquod Pa-
ssionis ejusdem intrinsecum conservatur. Abist, me danni-
nare velle hujusmodi devotiones: Reliquæ, Corpora fan-
torum, illustria hæc organa, quibus Spiritus Sanctus usus
est, ad tot miracula operanda, digna quidem sunt nostra
veneratione. Clavi, Spine Jefu Christi, & generatim, quid-
quid attigit Sacratum illius Corpus, & vel minimam ha-
bet cum admirabilis ejus persona rationem, peculiarem cul-
tum meretur. Sed dicto mihi, quomodo conciliari potest
hac sollicitudo pro ceteris reliquiis, cum hoc Sanctæ Eu-
charistie contemptu, cum illam nullo habeatis in discrimi-
nione? His habetis, non Sanctorum ossa, sed vivens, &
animatum Corpus Sancti Sanctorum: hic habetis non Cro-
cem, & Spinæ, que deseruntur Passioni Jefu Christi,
sed ipsum Jefum Christum feso pro vobis in singula mo-
menta Sanctificantem. *P. Vaubert in Ejercitio exercitatis pro
enitu Jefu Christi in Sando Sacramento.*

Ubi nam Christianus est, qui, modo non omni careat Religione, non gauderet in Palestina contendere, si posset, vistus ea loca consecrata praefatis Iesu Christi in vita eius mortali, deseculari Sanctam tamen tellurem, ubi haec imprefcta vestigia, vistare locos omnes, quos tot miraculorum fulgor infinitus? Quo inter alii gaudii imputare ingredieremini in stabulum, ubi in lucem prodiit? in Caenaculum, ubi, cum Apostolis suis, novilium Pascha celebravit? in Synagogas, ubi cetelem morum tradidit disciplinam? Inde in Patriam revertermomi non contemplati Calvarium, ubi, pro peccatorum nostrorum expiatione, oblitus vite sua Sacrificium? Vosmet contineat poteris, quomodo lacrimis vestris irrigaretis locum olim fufusum Sanguine, quem Salvator non effudit, nisi ut vobis Calum meatureret? Hac omnia, Christiani, habent in Ecclesiis vestris. Iesus Christus nonnisi perfranxit etiam loca omnia: ibi non est amplius, sed eligit templo nostra, ut ibi influaret omnia mirabilia, que operatus est in vita sua, & ut ille vise usque ad faciolorum consumationem permaneret. Videite hanc omnia Altaria in Dei viventis gloriam extrita; ibi quotidie plures nascitur Jesus Christus; ibi in gratiam vestram, infinita operatur prodigia; ibi multi-

Cur tot dubitationes, & difficultates proponenda sunt de
Misterio nostra praedestinationis, & cur nobis figura Crux,
utrum Deus sincere, & efficaciter etiam ex parte sua, ve-
llet eternam Salutem nostram. Unum sufficit. Eucharistia
Sacramentum ad hoc, ut omnia hac dubia, & difficulta-
tes evanescant; atque, ut intelligamus, quanam cum sim
firmitate, immo etiam ardore, Deus concupiscat salutem
hominum, propter quam inventit hoc medium adeo excellen-
& efficax; etenim quid majorum habere potest vim,
& potestatem ad hunc effectum. Sanguine suo, quem no-
bis dat in hoc Misterio, cuius meritum infinitum est, cu-
jus unica guta sexcentos Orbis salvare posset, & qui ni-
hilominus tonus applicatur cordi Christiani? Si Deus nos
perdere voluerit, nequam praeferat nobis adeo ex-
iam Salutis nostra medicinam, adeo pretiosam, adeo ef-
ficacem? Ibi ne oblutisset slemet in Sacramentis super Alta-
ria? daret ne nobis ita validum remedium, quale est vir-
tus Sanguinis sui, ut nos tueretur a peccato, ut figeret vo-
luntatem nostram in bono, ut prohiberet, ne perfieremus,
& in reprobatioris asylum prolaberemus? *Idem.*

Amissis, quia in hoc
Mysterio cū
C. contra
Excitemus nosmetipos ad magna efficienda, quodquadi-
fētūs Christus dignatus est nos in hujus Mysterii par-
tum vocare. Et enim illū utilitas, quæ procedit ex affinita-
tibus potest esse magnorum operum incitamentum; num
abutantur, & facilitatem, quam illistribus, ut ex flagi-
tiorum fuorum cōsā emerget, & ab illos absintēam, il-
los redere minus excusat. *Idem.*

himus, nos
impellere
debet ad
magis
cienda.
scimus poterit etiam negotiorum operarum incertitudine
neficiis, nos in hoc Sacramento arctissima contrahere fac-
tura, de qua, quae jungere possunt Christianum cum Iesu Christo?
Ibi non fieri illius fratres, & filios? ibi Corpora nostra fe-
ri membra ipsius, & Animas nostras ejusdem Sponsas? Hoc
est nobis toti obligationes imponere, & tot rationes affer-
re, ut bona opera producere teneamus, in hac rationabilis
li confideratione, quam Christiani singuli facere possint.
Ego sum Dei Filius, igitur nihil mihi faciendum est in-
dignum tantu[m] Parentis nobilitate. Ad hunc honorem ecle-
si sum, ut ad illum tamquam frater attinsem; subtili-
neamus actionibus nostris huius affinitatis gloriam; fumus
membra illius, actiones nostra[rum] respondeant Sanctitat[em] Ca-
pituli, a quo animarum. *Idem.*

De illius non initiatum Eucharisticum Sacramentum, ut hominibus offendetur magnitudo amoris, quo illos
prosequebatur. Ut haec de re nosmet persuadeamus, con-
fiderandum est dumtaxat tempus, quod ad illius institu-
mentum elegit, quod accidit ipsa nocte, qua tradendus erat,
aliquot horas antequam incidet in manus eorum, a qua-
bus erat crucifigendus; tunc enim cogitavimus de pretioso deposito hominibus reliquaendo. Nostis aque ac ego, quanti
momenti finia amoris monumenta, quia ab amicis ul-
teriore circuito tradundunt, cum mortis articulus prope est, &
quo in honore illa haberi convegerint. Haec enim sunt no-
vissima, & cariora; atque validiora videtur. Cor, quantumvis
ab omni grati animi senu remotum, non obliviscit
cultur illa, & quamvis alia amoris testimonia non maiorum

Negligentia uti*visitationis* di*Filiati* in*hunc Sacramento* fid*em* et*modica fidel*. Necfio utrum quidam apertius indiget immunitatio*nem* fidei in *Anima*, quam negligientia invisendi Iesum Christum in templis, ubi quieticit. Tandem enim, si nobis perfusum est, ipsius residere in tabernaculis, & Altaribus nostris, futurus nobis Consolator in arsumis, medicus in morbis, patronus contra inimicos; profecto nos, qui in singulas ferme horas conquerimus de recenti aliqua adveritate, & qui alioquin adeo solliciti sumus in tollatis perquirendis, negligemus ne medium adeo tuum liberandi nos a malis, quibus obruimur, & avertendi illa, que nobis impendunt? Heu! Aggredimini nonnunquam prolixa itinera, ut *Sanctorum* reliquias veneremini. Peregre proficisciemus quasi*ea corpora*, quia singulari privilegio Deus a corruptione prætervavit; cum volupitate illa nacta ferient gratitudinem; hoc reliquis, præstat, neque illius *inflauratur memoria*, nisi cum felicitibus, atque sulphuris. Utrum ipsa natura loquatur, an ratio hanc nobis irrogat legem, non interret; confitat animam, qua jamjam fuit. Corpore separanda est, quo respicit quidquid eo in momento horridum, ac tristissimum est, tunc excitare omnem Cordis affectionem, & efficeret, ut accerimi illius lensus erumpant: quod si quis in hoc statu dicit amicis peculiare aliquid sua bonitatis argumentum, vel aliquod donum in amoris sui pignus, ab amico servandum in benevolentia monumentum; nomine verum est, novissimum hoc amoris testimonium, morientis amici, majorem efficere debet impremissionem in mentem; & cor, illud recipiens, a quo munus illud, tamquam pretiosissimum pignus habent.

dum est? Talis sensus fuit Cordis dominici ad mortis intuitum, qui illi verbaverat oculos, si dilecto discipulo fides et habenda: *cum dilexisset suos, qui erant in Munda, in finem dilexit eos.* (Joann. 13.) Dederat jam homini� ambi signa amoris sui, lacrimas effuderat, effuderat Sanguinem, plurimos labores suscepserat, quavis die, quavis hora, quovis momento aliquod dilectionis testimonium illis praebaruerat; sed exspectabat toties tristes mortis accusus, ut plene fuo facisceret amori, reliquaenca illis Corpora, & Sanguinem suum. Ut igitur nobis adfruueret sublimem conceptum muneris, quod confert nobis in hoc adorabilis Sacramento Salvator, hoc a nobis confidanderemus, tamquam ceruum, ac manifestum testimonium, quod nobis Mundi Salvator reliquit, ut illius recordaremur, idque eis ipso tempore, quo ad mortem profecciebat. Ex MS. Sermoni Patri Stephani Chamillii, paulo immutato.
Nefcio. Salvator amabilis, suorumque caro, illi missio

Nefcio, Salvator amabilis, quomodo parés tibi gratia referri posint, ob amorem, quem nobis teatius es in Mysterio Eucharistiae; & quomodo ferendus sit excelsus ingratitudinis nostrae. Fierine potest, ut tu, coram quoque Seraphim, Majestatis tua luce perspecti, felse aliis suis regant; coram quo beatissimus Spiritus pra reverentia contremiscunt, volueris esse delicias tuas, cum hominibus permaneare, quamvis prænoveris, te indignissime ab illis acceptum iri? quamcum dediti signa magis aperta amoris tui, nisi in hoc Sacramento. Sed majoribusque uictum conuictus affectus fuisti? Amor tuus in hoc Mysterio ad prodigium accepit, sed utique nostra procedit ingratitudine? per te, mihi licet dicere, Domine, admiror bonitatem tuam; sed portentosa ingratitudine nostra mihi videatur adhuc admirabilior, & si amor tuus est miraculum, & miraculorum omnium maximum; ego nihil ingratitudinem nostra monstruosius invento. Ubi mecum reputo modis, quibus in Sancta Eucharistia dedecoratus fuisti; heu, quam horreundum spectaculum menti mea obseruator! quo infideles te non norunt? quo heretici blasphemias evocant contra te? quo proceres homines, & in omnem litaniæ effusi, Mysterium hunc sibi vertunt in libidinum? Quot impii profanaverunt Sacrum Corpus tuum, illud peccatis calcantes? Quamvis hac sinet enormia; hi tamen iniurii aperti sunt, qui hifce te afficiunt conuictus. Saltem Christiani, qui se fideles tibi esse gloriantur, eam abhiderent reverentiam quam meritis; sed heu! in hoc Mysterio factus es scopus omnium contradicitionum hominum. *Vander in lib. quod infraferuntur: Afectiva exercitia in honoris Iesu Christi in Eucharistia.*

Item, tempore parumper importunum me arcer a te. O hominis frigus! quo supplicii dignus es! *Idem.*

Quo magis latet Deus in hoc Sacramento, eo magis ille Deum cognoscere debemus; neque enim latet, nisi ad fidem nostram exercendam, nobisque merenti occasionem obtribuendam: igitur ad Altarium pedes nobis præstantium est Deo nostro obsequium rationis nostre, & omnia mensa, nisi tis notis lumina, autoritate Verbi ipsius substitione. Videlicet, quamvis ille invisibilis fit, opus est, ut, tamquam Moyles, credamus illum ita firmiter, quasi propriis oculis nostris illum intueremur: *Invisibilis, tamquam videns substans;* (*ad Heb. 1.1.*) eique dicamus tanta fide, quantum illa Omnia Martha: *uixit Domine, ego credidi, quia tu es Christus filius Dei uixi, qui in hunc Mundum venisti.* Cum autem fidei lumen detegat nobis Deum in Altaris Sacramento abscindit, quamnam esse debet nostra reverentia? Sancta correpti formidine, procumbere debemus, non fecus acseñores Apocalypsis ante thronum Agni, & cum illis clamare: *dignus es;* *Dominus Deus noster, accipere gloriam, honorum, & postfatum.* (*Apoc. 4.*) Ideoque eo magis, quod cum diuinus Salvator in Mundum venit; venit, ut opprobria & humiliations subfininetur. *Nomen eius nos facit Christum;* (*Lue. 2.4.*) inquit S. Lucas Evangelista; sed in Eucharistia ille recipere vult obsequia nostra, & adorations. Tempus pallionis præterit, & vult a nobis firma fide, sine quo amore reparari scilicet Judiciorum, qui contemplerunt illum, & oderunt, & persecuti sunt. *Abbas de Monasterio serm. in Evang. 2. Domine, p[ro]p[ter]e Ponce.*

Jam non dicam vos servos, sed amicos: *huc tua, Domine, verba suar, verba infinita tu bonitate dignissima.* *Meum* *tempore* *parumper* *importunum* *me* *arcer* *a* *te*. *O* *hominis* *frigus!* *quo* *supplicii* *dignus* *es!* *Idem.*

In augustissimi templis nostris, quæ inveniuntur, Domini, solito majori diei parte! quotnam illuc non ingreditur? Verba, à que tibi gloriøa, ac nobis jucunda. Verba, quibus non uteris, ubi cum Angelis loqueris. Hos nuntios, hos legatos appellas. hincque a Propheta, a quo

reverentur unquam, nisi cogerentur addituri Sacris, que ibi
sunt. Patris Pater tuo in gratiam eorum? sed tandem cum in
templo accedimus, hoc finis, ut te veneremur? hoc ma-
ximo dolore cor meum transfigit. Cali! quoniam irreverentia,
& immotio! illi rufus ingrediatur, & precipiti fe-
lineatione egreditur; hi osculos circumundique vertunt,
excepto Altari, ubi quiescunt; quoniam est plurimorum ho-
minum postura? nonne vident potius insultare tibi, quem
debet reverent? mulieres vero in templi modum ornatae,
quoniam vident accedere, ut thus, uni tibi debuitum, au-
ferant fibi, potius, quam tibi adolescent? Heu! quoniam fer-
entes, & colloquio, fatlem inutilem! quoniam obtutus, &
nonna deiderat? quoniam... reliqua dicere non audeo; me pa-
net heu cogitationem. Cur mihi non licet mentem meam
in hujusmodi abominationibus avertere? Cur illa prate-
noscens, hujus oculis etiam tuis eadem auferre? sed heu!
et vides Salvator amabilis, & hinc videns crudeli affice-

Nobis confiderandum est. Salvatorem in Incarnatione
semel tantum factum fuisse hominem pro Mondo uni-
verso, cum interim in Eucharistia de Galo descendat in
terram pro singulis nostrum, quotiescumque illum recipi-
amus. Ille pro nobis est in Altari, & nos expectans orat,
et nos sicut regis amorem, & nihil curit, magis
& audire me, tamquam familiaris meus; utque intimam
efficas unionem inter te, & me, ut vis manere in me, ut
ego maneam in te. Jucundus indicium ut amoris erga
discipulum tuum, fui permittere, ut requieceret super
peccatum tuum; tu vero vis in Corde meo requie-
cere. *F. le Valois, tom. 4 operum spiritualium, pro die festo
SS. Sacramenti.*

Quid perferendum non est Filii Dei, ut nobis amorem suum teteferit in hoc divino Sacramento? Quid non patitur ab impietate tot scelerum, qui abutuntur Eucharistia in tertiis profanacionibus a tot hereticis, qui au- gustissimum hoc Sacramentum sibi convertunt in obiectum blasphemiarum, & scandali, maximum divini amoris te- timonium? Quid illi perferendum non est ab irreligione, vel potius infidelitate tot pravorum Christianorum, qui terribilis hisce Mysterium ideo videtur adfertare, ut insultent humilitatem Dei pro illis existin*ti*? Quid
vitiativite. *Idem.*

Quamcumq[ue] indigne habitus fueris præteritis temporis,
as, & adit periculum, ut paribus excipiari, vis, o Sal-
toris, inter homines in hoc divino Sacramento versari.
ut ratio te cogit, ut ita opereris? nequidquam illam
extra te; illa querenda est in Corde tuo; nos amas,
amor inimicorum est separations, aquæ absentes: O quam
mirabilis est amor tuus! per te me licet hoc dicere.
Hoc est, o Salvator, ut oculis tuis vitram alligaveris,
Houary Bibl. Cone. Thol. de Mvls. Tom. II.

De Mysterio Eucharistie.

propter amorem suum, nequaquam fastidiant illum, & planim profundit, oblati munieribus; ipsum Deum esse, Regem, & hominem. Latro vidit illum in Cruce pendente, tamquam Reum, & agnivit eum pro Rege Galli, & terra, petens ab eo, ut aliquam sibi in Regno suo partem concedere dignaretur; & miles, cum viasset illum magno cum clamore exprimat, audacter illum Deum Filium esse refutavit. Vide, quam acuta sit fides; cognoscat Del. Filium Iustitiam, cognoscit in ligno pendente, cognoscit mortem. (S. Bernadus serm. 2. de Epiph.) Fides jubet nos illum adorare in his Mysteriis adeo humiliatibus; Caritas infinita, quam Deus ibi praeuluit, exinanit pro funda, ad quam Filius suis ultra fidei rediget, & excellus bonitatis, quem per humiliatorem J. C. ostendit. Sed Fides detegit J. C. in annihilatione magis incomprehensibili, videbit in Eucharistia, quae illum oculis nostris abscondit, & vocetur fidei Mysterium, quod elevatum est super sensus omnes, atque rationem. J. C. ibi praefens est, in Ecclesia parvata hac Mysteria per Eucharistici Mysterii infaustationem. P. Massor lib. 4. cap. 12. de Iesu Christi Sacrif. 3.

*Sagittum
humiliatum
fuit Dei Fi-
lius in hoc
Sacramento.*

*Dei filius
magis hu-
miliatus est
in hoc Sac-
ramento
quam in
Cruce.*

Quantum parum homines ad Eucharistia Mysterium advertant animum, illis facile erit videre, Iesum Christum ibi magis, quam in Cruce, sicut immolatum. Verum est, humilationem Dei morientis in Cruce, incussum se Angelis, & hominibus stuporem, qui integrum illis non reliquit exprimere fenus suos, ubi viderunt Calvarium rufelore Sanguine illius, & fieri theatrum opprobiorum, que ibi ille subfinitus, sed quacumque tueri humiliatio illius in ceteris Mysteriis, in Eucharistia magis profunda, atque extensa fuit; five ratione ipsius, quia, quidquid est, & quidquid habet, est quodammodo exinanit; five ratione loci, ac temporis seme humilatavit se in Cruce, ubi suum consummavit Sacrificium, quod nonnunquam vita ipsius erat perficiendum. Calvarius Jerusalym proximus ostendit Speculum Dei, proper hominum mortuorum; sed eius humilitate in Eucharistia, nullis circumferentia eti temporis, aut locis. Pergit seipsum humiliare in Ecclesia, que in univerlum orbem effusa est, & sub finem faculorum duxata est, exanimare ceperit, ut Christiani ibi semper inventant validi argumenti illum imitandi in humiliacionibus suis, quia quidquid ibi facit, tendit solum ad coercendam hominis superbiaem, & illi inspirandam amorem humilitatis, que cum sit amica Virtus Iesu Christi, nos disponere debet ad illum recipiendum. Itaque Salvator, cum sit in ita adeo obiecto, tanta autoritate, quanta dum vicerit, nos docuit, iubet ab eo nos manutineamus, & cordis humiliare dicere: discebam, quia miris sum, & humiliatus eris. Idem (Marchali.)

*Fidelis per
Eucharistia
fecit J. C.
conjugant.*

Primum filii Dei constitutum fide per incarnationem nostra conjugant, fuit, se per Eucharistiam unire in Corpore fidelium, eaque ut ad beatam extensem unionem, quam fecit cum natura nostra, & unitaris, quam habet cum Patre; effectus admirabilis amoris Iesu, qui non potuit nobis ostendere majorum cum Caritate vim, atque extensem hujus amoris, quo illi primus dilexit nos, quin sperare posset aliquam a nobis grati animi vicem. Verum est, adoptionis gratiam nos cum Deo conjugare, qui illius principium est; Iesu Christo, qui per Sacrum suum eam nobis promeruit; sed non ideo minus verum est, fideles, per Eucharistia utram conjungi cum naturali Corpo Iesu Christi, quod in hoc Sacramentum recipiunt, & qui in seipsum, tantam experientur mutationem, ut videatur Jesus Christus ibi aliquam fecisse extensem incarnationis sua; nam per hoc Mysterium ille in nobis est, & nos in illo; ille vivit in nobis, & nos in illo. Idem lib. 3. §. 3.

*Filius Dei
In Eucharistia
collegit Iesu Christus urgentissimas causas
in hoc M. f. us, quas dedit nobis ipsum diligendi, & ejus amor efferto. & tunc cere debet, ut sentiamus hanc Caritatem, & hoc beneficium pro aliis, quod cetera complectitur, & succedere in nobis diper-
q. 22. vinum ignem, quo in hoc Mysterio ille confunditur... Nos
illam an. 12. diligere debemus, qui aliquo modo infinitus est, & sine ter-*

*Quia puri-
tate nobis
accedamus
fit ad My-
sterium hoc
ad eo fan-
cum.*

*Quoniam
in unione
quam habe-
mus cum
Salvatore
nobilitate
debet in
exemplum
unionem
Verbi cum
hominis na-
tura.*

*Honor. —
defervit in
fieri die S.
Sacramenti.*

*Convivium
Alii eti-
prefecta
alio
la-
tio & En-
charistia.*

velo

Paragraphus VI.

161

velo contempnemur hunc eundem Agam in throno suo glorificatum. Abbas du Jarry serm. de Iesu Mysterio.

tos in Calo, & identem consolatur iustos in terra. Abbas du Jarry.

Beatissimum Christianorum Patrum! esse in ea Religione, felicitas, que non solum tanta pollicetur, posthanc vitam, premia; quam sed effici, ut coram etiam in hac quoque vita specimen Mysterium quoddam percipiant. Beati, qui serviant Deo tribuent nobis in sibi inchoatum in Eucharistia felicitatem, que illos perducit ad consummatam beatitudinem, que inter labores precepsit ad victoriam delicias, que de Celo exquisitissimas pluere jubet dapes, & divinum Manna in deserto; que aperi ambulantibus versus terram hanc promissam nonnullos ex pulcherrimi fructibus, quos afferit; que tribuit illis comedendum sub velamine Eucharistici Sacramenti hunc Panem Angelorum, quem manducare debent cum illo sine velo in Convivio beatorum. Ecce, fratres mei, magnum illud Convivium, quo Pater famulis nobis instruxit, ut mulceret hujus exstisi nostri labores: Homo qui dicitur facit Canam magnam. Nostra uitur voce, ut nos ad Mentem inviter; Ministri Domini, illius nomine, dicunt; Agni Nuptias paratas esse, & convivalem Aulam patere; Ecclesia vobis sua tendit brachia, & finum suum ostendit vobis in Eucharistia; tamen Mensa Domini copiosa est, & viq. Sion lugent, eo quod non sint, qui veniant ad sollemnitatem. *Idem.*

Mementote, Christiani, beatus illius exercitatis, qua perclusus fuit S. Paulus eo in lapsu, ex quo penitentes resurrexit, postquam peccator occidit; nubem densam operante triduo Sancti Iohannes Apostoli oculos, cum interea Iesu Christi maxima in luce revelabat illi omnia Religionis Mysteria, & effundebat omnes veritatis divitias in hoc vas electionis. Hoc prater propter accidit animabus Iesum Christum recipientibus, cum viva fide. Spiffe ignorantiae, & humanae infirmitatis squamme decidunt de oculis eorum; divine veritates in beata luce illa apparent; ita ut, omnes diligunt dubitationes. Ille, non fecit a Iesu Christo, plura fruuntur luce, cum interea Aegypti te nebris obvolvantur. Submissio fidei eorum promeretur ipsius gratiam, que omnes dissipat nubes, & umbras; atque ille inde percipiunt, veluti quadam beatifice vifissim specimen, in quo Deum vident; non quidem per nebula, & velut in nigmate, sed facie ad faciem, & qualis est. Ipse quadammodo transferuntur ad Oltia Celestis Jerusalem, ubi colligunt sancta cum avitade guttas ex hoc volvatis torrente emanantes, quibus Deus inebriat beato

Patendum est, Salvatorem imitari Divinitatem per extrahendum hoc Mysterium, & profecto, quemadmodum Iudea filii Dei sola posse diutius Divinitatem (fiden intelligo veri Dei) occupans habuit, etiam gloriosam hanc prærogativam aliquando posse fiduci Humanitatem J. C. Deus enim, & invisibilis, & omnipotens, & inextinctus, & in Eucharistia, & Humilitate per visibilis se primus aperit illi; sed Divinitas, & Humanitas perfringunt carcinos impotis fibi; Divinitas quidem, ubique prefens erat, sed non ubique se cognoscet, tradidit per Eucharistiam; ita ut, per Mysterium infinitis aliis Mysteriis repletum, Deus, qui seco coactaverat, magis adhuc se coarctet, ut in omnia se loca extendat. *Autor recens.*

D E D I V I N I T A E, E T M A G N A L I B U S J E S U . M O N I T U M .

Iulus hic, quem adjiciendum putavimus Mysterium Salvatoris, esse potest durum variorum Sermonum argumentum, quae tamen differant pars inter se, ut si aliqua illis forma tribuatur, aut modus aliquis illas tractandis adhibeat, alter necessario ad alterum referatur. Etiamen ergo potest de divinitate Iesu Christi, quae offendamus hoc fontem esse omnium magnitudinem ejus; per hoc a reliquo hominibus fecerimus. & infinite supra omnes meras creaturas extollit? Similiter potest ne sermo haberi de magnitudine Iesu Christi, qui repetitio fons, unde fluunt, que ipsa est Divinitas, ostendendo illam quatenus hominem Deum, esse opus existimare Potentie, Sapientie, & Bonitatis Dei; necnon omnium mirabilium eius compendium.

Quod tamen non probabis quomodo duo haec argumenta scismatice velecti pertractari. 1. Loquimur simpliciter possumus deum, & contra quamdam speciem irreligionis. Epiphania die, per occasionem Magorum convenienter ad cultum addibendum hunc homini-Deo, vel potius ipsa in Transfiguratione sollemnitatem, ubi Salvator divinitatis sue lucem ostendit. 2. Possumus etiam sermonem habere scismatice de maiestate Ecclesie omnibus Patronis Oratori JESU. Illustris eorum fundator Cardinalis de Berulle fuisse, ac doctissime de hoc scriptis argumenta, ut alii non esset mihi perquiranda materia, nisi hanc sparsam procurandam elegissim afferendi.

PARAGRAPHUS PRIMUS.

Multiplex Sermonum cuius Argumenti Synopsis.

Invitatis Iesu Christi probari potest per tres perfections, que non tantum Deo possunt convenire.

Prima est. Sanctitas Vite, quae ex Confessione acer-
rimorum inimicorum ejus, nequit in sufficiencia peccati
aliquo vocari, & talis est, ut nemo unquam innocentem
vivere potuerit, neque maiorem praefulerit cordis rectitudinem, neque ardoriente divina gloria cupiditatem.
Ratio altera procedit ex infinita ejusdem Sapientia, que
futura prospexit, & cordium secreta scrutatur; et nemo
enim est, qui lucem inferni possit in hanc abyssum alteri
cuiquam penetrabilem, nisi illi, qui ejus est auctor.
Tertia probatio defunctor ex absoluta, atque universalis
potestate, quam habebat super omnem naturam, & cuius
miracula ostenderunt, ipsum illius esse Dominum, ideoque verum Deum. Ex tribus hisce perfectio-
nibus defuni potentes rationes invictae de Iesu Christi Di-
vinitate.

Pro puncto primo dicere possumus, cum Salvator fa-
Henry Bibl. Conc. Thol. de Myster. Tom. II.

O 3 Pro